

ת"פ 44537/12/16 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד ס א ג

בית משפט השלום בבאר שבע

01 יוני 2017

ת"פ 44537-12-16 מדינת ישראל נ' א ג (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י עו"ד יעריט דרי

נגד

הנאשם

ס א ג (עציר)

ע"י עו"ד בונדר

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בשתי עבירות איומים בהתאם להוראת סעיף 192 לחוק, בעבירה של תקיפה סתם-בת זוג לפי הוראת סעיף 382(ב) לחוק וכן בעבירה של תקיפת קטין וגרימת חבלה ע"י אחראי לפי סעיף 368(א) סייפא לחוק.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בתאריך 17.12.16, בשעה 10:00 לערך, בשכונה 5 בבית מס' 92 בתל-שבע, תקף הנאשם את בנו הקטין א.א.ג. בכך שסטר לו בפניו והכה בגבו באגרוף וגרם לו לשריטות ואדמומיות בפניו. בסמוך למתואר לעיל איים הנאשם על אשתו, א א ג (להלן: "המתלוננת") בפגיעה שלא כדין בגופה באומרו שאם תשוב הביתה הוא ישרוף אותה ואת ילדיהם, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

עוד מתואר בכתב האישום המתוקן כי כשלושה שבועות עובר לאירועים האמורים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בידיו בפניה ובגבה וניסה לחנוק אותה באמצעות כבל חשמל.

כתב האישום המתוקן מתאר אירוע נוסף שאירע כחודש וחצי עובר לאירועים האמורים, שבו איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת באומרו כי ישפוך עליה שמן טיגון.

במסגרת הסדר הטיעון לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים לעונש:

עמוד 1

ב"כ המאשימה בטיעוניו הכתובים לעונש הפנה לערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם הגנה על כבודה של המתלוננת וכן על שלמות גופם של המתלוננת והקטין הנתון תחת חסותו ואחריותו. אליבא דידו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הגבוה, בשים לב לעוצמת הפגיעה בתא המשפחתי, לטיב החבלות, למיהות הקרבנות, למספר המקרים ולהיעדר המורא מפני החוק.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ולקולא ביקש ב"כ המאשימה ליתן את הדעת להודאתו של הנאשם וכנגזרת ממנה לחסכון בזמן השיפוט היקר. לחומרא, זה ביקש לקחת בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם הכולל בין היתר הרשעה בעבירת אלימות, וליתן משקל מה לשיקולי הרתעת היחיד והרבים. לאור כל האמור, עתר ב"כ המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של מתחם העונש ההולם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד ל-20 חודשים.

מנגד, בטיעוניו לעונש, סבר ב"כ הנאשם כי לאור פרק הזמן שחלף מיום מעצרו של הנאשם אשר הווה גורם מרתיע לכשעצמו, ועל רקע התנהלותו, והיעדר עבר פלילי מן השנים האחרונות הרי שיש להסתפק בתקופת מעצרו.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, זה לא חלק על החומרה הגלומה בעבירות בכגון דא אולם לצד האמור ביקש ליתן משקל להיעדר התכנון, למספר המועט של המעשים, להיעדר שימוש בחפצים, וכן לטיב החבלות המצויות ברף הנמוך של עבירות מסוג זה. עוד ביקש לציין כי הרקע לביצוע המעשים נסוב סביב הלחצים בהם היה מצוי הנאשם לאור המצוקה הכלכלית שאליה נקלע. נוכח האמור, סבור ב"כ הנאשם כי על מתם העונש לנוע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין בא-כוחו את הודאתו, לקיחת האחריות והחיסכון בזמן שיפוט יקר ובהעדת העדים, על המשתמע מכך. עוד ביקש לתת את הדעת לשיפור במערכת היחסים עם המתלוננת, ולכוונתו של הנאשם לשוב להתגורר עמה ועם שלושת ילדיהם המשותפים הסמוכים על שולחנו. זה סבור כי נוכח התיישנות הרשעותיו, הרי שיש ליתן להן משקל נמוך עד אפסי עד כי יש לראותו כנעדר עבר פלילי. הנאשם בדבריו לעונש הביע צער וחרטה וסיפר על שיקום היחסים עם המתלוננת ועל כמיהתו לשוב לחיק המשפחה.

דין והכרעה:

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית-המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בהתאם למבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק" סבורני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול מעשיו של הנאשם וזאת הגם שמדובר במעשים שבוצעו במועדים שונים וכלפי קרבנות שונים. מסקנה זו מבוססת מתוך התרשמות בית המשפט כי מדובר במסכת עבריינית אחת של אלימות פיזית ומילולית שהופנתה כנגד אשתו של הנאשם ובנו. כפי שצוין בעניין ג'אבר, ההגדרה לתכנית עבריינית אחת: **"רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן, כללו מעשים שונים, ביחס לקרבנות שונים ובמקומות שונים, הכול כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת"**. ודוק, רף הענישה המקסימאלי הרלוונטי במקרה בו נקבע שמדובר באירוע אחד, יכול ויהיה מורכב מצירוף העונשים שניתן להטיל בגין כל אחד מן המעשים.

על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית-המשפט להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

במעשיו האמורים פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירת שלווה נפש, כבודם ושלמות גופם של המתלוננת והקטין. כך גם יש במעשיו לפגוע בערך של שלמות התא המשפחתי אשר בו האדם אמור לחוש מוגן ובטוח ביותר, ובכלל זאת פגיעה באמון הקטנים בהוריהם אשר מתפקידם להגן ולשמור עליהם מכל משמר. עוד יש בה ניצול פערי כוח בין הצדדים.

ר' לעניין זה בפסיקת בית-המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפיה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטנים או כלפי בת זוג. באלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, חדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה ובן הזוג המכה ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם משווים ממד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

ר' גם דברי כב' השופט עמית בע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את הממד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012))."

ר' גם דברי כב' השופטת ע' ברון בע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.2015):

"לדאבוני, מקרה אכזרי זה הינו המחשה נוספת לממדיה המדאיגים של התופעה הקשה והחמורה של אלימות נגד נשים בישראל. אך לאחרונה עמדה חברתי, השופטת ע' ברון, על היקפה של

תופעה זו ועל הפגיעה הקשה של מעשי האלימות בכל אחת ואחת מהקורבנות להם: 'על פי הערכות שונות של רשויות הרווחה, כ-200 אלף נשים סובלות מאלימות וכ-600 אלף ילדים עדים לאלימות זו. ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה [...] ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוזה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג".

בעבירות האיומים פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם שלווה נפשה, וחירות פעולתה של המתלוננת. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**.

ברע"פ 8188/09 **שלומי דבורה נ' מ"י** (פורסם בנבו) (25.10.09) נקבע ע"י כב' השופט לוי כי עבירת האיומים נמנית עם עבירות האלימות. ביחס לחומתן של עבירות האלימות והאיומים בכלל, ולאילו המבוצעות כנגד בת זוג בפרט, נקבע זה מכבר כי מתפקידו של ביהמ"ש להיאבק בהן בדרך של הטלת עונשים מרתיעים. ראה בהקשר זה רע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 20.8.09):

" עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים בכוח".

מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם נעה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנה וחצי ולעיתים ענישה שתעלה על שתיים מאסר. על דרך הכלל, בית-המשפט שת ליבו בעבירות בכגון דא לטיב האלימות ועוצמתה, האם זו בוצעה תוך שימוש בחפצים, לרבות נשק קר או חם. בנוסף, בית-המשפט שת ליבו לתדירות מעשי האלימות, הימשכותם, פער הוכחות בין הנאשם לקרבן, הרקע לביצוע המעשים ותוצאות התקיפה.

בת"פ 45690-11-11 (מחוזי מרכז) **מ"י נ' פלוני** - הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת קטין ע"י אחראי לפי ס' 268ב(א), 2 עבירות תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 יחד עם סעיפים 382(ב)+382(ב)(2), איומים ועבירות נלוות ונדון לעונש של 28 חודשי מאסר מתוכם הופעל מאסר מותנה בן 8 חודשים כשחציו במצטבר, וענישה נלווית. שם דובר בנאשם שתקף את שני ילדים הקטינים ואת אשתו במספר מקרים, אף באמצעות חפצים שונים לרבות חגורה.

ברע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** -דחה בית-המשפט בקשת רשות ערעור על חומרת עונש של 6 חודשי מאסר שנגזרו על הנאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגתו, ללא שימוש בחפץ. מדובר בנאשם ללא עבר פלילי.

ברע"פ 3629-11 פלוני נ' מדינת ישראל - דחה בית-המשפט בקשת רשות ערעור בעניינו של נאשם שנגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוג, לצד שתי עבירות איומים.

בת"פ 8995-02-14 עיד דרג'ה נ' מדינת ישראל - של מותב זה, נגזרו על הנאשם 7 חודשים מאסר בפועל בגין שתי עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. המצויים במדרג הבינוני, שלא גרמו לחבלות.

בעפ"ג 57820-01-15 מוצ'ה נ' מדינת ישראל - דחה בית-המשפט המחוזי באר שבע, ערעור על חומרת עונש של 13 חודשים שנגזרו על הנאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, ללא שימוש בחפצים כלשהם, וזאת בעניינו של נאשם ללא הרשעות קודמות, שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

בת"פ 16328-02-14 מדינת ישראל נ' באסל אלקרינאווי גזר מותב זה 13 חודשים על נאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, בתיק זה דובר על נאשם צעיר בן 20, שלחובתו הרשעה אחת קודמת.

בעפ"ג 41026-01-17 יוסף אלסייד נ' מדינת ישראל דחה בית המשפט ערעור על חומרת העונש בעניינו של נאשם שנגזר עליו מאסר בן 12 חודשים בגין תקיפת בנו הקטין ואשתו באמצעות חגורה ומאוורר.

בעבירת האיומים מדיניות הענישה משתרעת על פני מנעד רחב ונעה החל מענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש ואף למעלה משנה. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לתוכן האיומים, האם מדובר באיומים קונקרטיים או ספונטניים, האם נלוו לאיומים עבירות נוספות, מטרת האיומים, נסיבות השמעת האיומים, מיהות המאיים ומיהות המאויים. בהקשר לכך ר' בין היתר רע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל; ת"פ 27929-08-12 מדינת ישראל נ' צבי לויט; ת"פ 42579-11-12 מדינת ישראל נ' אבן צבור; וכן ת"פ 9816-01-13 מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הנה משמעותית ונכבדה. ראש ובראשונה יש ליתן הדעת לעובדה שמושא מעשיו האלימים של הנאשם הינם אשתו ובנו הקטין. עצם הפניית אלימות כלפי בן משפחה היא לכשעצמה מלמדת על קושי ממשי בריסון יצרים ומגלמת בתוכה פגיעה הינהרנטית בתא המשפחתי.

משנה חומרה יש לראות בעובדה כי בנו הקטין של הנאשם היה בן כשנתיים וחצי בלבד במועד הרלוונטי, דבר שלא הביא הנאשם לחוס עליו עת תקף אותו באלימות, סתר לו על פניו והיכה אותו במכת אגרוף לגב. תקיפה זו הותירה את חותמה הפיזי על הקטין בדמות שריטות ואדמומיות כפי שאלה מוצאות ביטוי בצילומים שהוגשו לעיונו של בית המשפט. גם אם לא נעשה שימוש בחפץ כלשהו אגב תקיפתו של הקטין, וגם אם לא נגרמו לקטין חבלות משמעותיות, תקיפה מסוג שכזה מבחינת הנזק הפוטנציאלי יכולה להביא לתוצאות קשות הדברים אמורים בנפרד מההשפעה שיש בתקיפה שכזו על נפשו הרכה של הקטין.

הנאשם אינו מסתפק בהכאתו של הקטין ואגב כך מאיים על המתלוננת כי במידה ותשוב הבייתה ישרוף אותה ואת ילדיהם. אין להקל ראש באיומים בכגון דא. הדברים אמורים בשים לב לתכנם המילולי של האיומים אשר כוללים פגיעה קשה במתלוננת ובילדיהם המשותפים. אין לו לאדם דבר יקר יותר מילדיו ומשכך גם ההשפעה הגדולה שיש לאיומים שכאלה. עוד יש ליתן הדעת לנסיבות אמירתם של אותם איומים אשר מושמעים אגב "הצגת תכלית" של הנאשם בדבר יכולתו להזיק ולהרע לקטין. לשון אחר, אין דומים השפעתם של איומים ממי שהוכיח שיכול לממשם לבין מי שנקיטה באלימות רחוקה ממנו כ"רחוק מזרח ממערב" ואינה מתיישבת עם אופיו. איומים אלו גם כוללים בתוכם תפיסה כוחנית של הנאשם ביחס לרכוש המשותף שכן בבסיסם, עומדת דרישתו של הנאשם שהמתלוננת תעזוב את הבית ולא תשוב אליו יותר.

בכך כאמור אינם מתמצים מעשיו של הנאשם וסעיף 5 לעובדות כתב האישום המתוקן מפרט בדבר קיומו של אירוע אלימות קשה שבזו הפעם המתלוננת היא זו אשר סובלת מנחת זרועו של הנאשם. המדובר באירוע אלימות שבו הנאשם מכה את אשתו באמצעות ידיו בפניה ובגבה ומגדיל לעשות כאשר מנסה לחנוק אותה באמצעות כבל חשמל. כתב האישום "שותק" לגבי האופן שבו ארוע זה הסתיים אולם גם אם בית המשפט יניח שהנאשם הוא זה שמיזמנו חדל מתקיפה זו אין בכך כדי לגרוע מהסיכון הפוטנציאלי שנשקף למתלוננת.

לא ברור מה עבר במוחו של הנאשם עת ביקש לחנוק את אשתו באמצעות כבל חשמל ואיזה "לקח" ביקש ללמדה. ברי כי מדובר במעשי אלימות במדרג הגבוה שמחזקים את הרושם בנוגע לדפוסי התנהגות האלימים של הנאשם, עיוותי החשיבה בנוגע למקומה של בת זוגו. מדובר בהתנהגות אשר כוללת בחובה רכיבים מובהקים של השפלה.

לכל האמור לעיל, יש להוסיף איום חמור נוסף שהתרחש כחודש וחצי עובר למתואר לעיל שבגדרו השמיע הנאשם באוזנה של המתלוננת אמירות לפיהן ישפוך עליה שמן טיגון.

צא ולמד, כתב האישום מתאר 3 אירועים שונים ברצף של כחודש וחצי. רצף זה מלמד כי אין המדובר במעידה רגעית אלא דפוס התנהגות חוזר ונשנה. מכלול האירועים מאפשר לבית המשפט לקבל פרספקטיבה רחבה על חייה של המתלוננת בצלו של הנאשם והמצוקה ממנה סבלה.

כתב האישום אינו מפרט מה הביא הנאשם לפעול כפי המתואר לעיל. הסניגור מצדו ביקש ללמד כי מדובר במעשים ספונטניים שנבעו ממצוקה כלכלית בה היה נתון הנאשם לאחר שהפסיק לעבוד. ביחס לכך, יש להניח שאותה מצוקה נותנת אותותיה על המתלוננת לא פחות מאשר על הנאשם. יתר על כן, מצופה היה כי דווקא במצב דברים שכזה הנאשם יתמוך במתלוננת ויסייע לה בקיום התא המשפחתי.

בין כך ובין כך אפילו זו הסיבה שהניעה הנאשם לנהוג כפי האמור, לא יכולה להיות הצדקה למעשי אלימות שכאלה.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול האירועים נע בין 13 ל-30 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא יש לקחת בחשבון את הודאתו של הנאשם אשר מגלמת בתוכה הבעת חרטה, נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי יקר. עוד יש בהודאה זו כדי ליתר את העדת המתלוננת על כל המשתמע מכך לרבות הסיוע באיחוי התא המשפחתי. אין מחלוקת בדבר ההשפעה שיש למעצרו של זה על משפחתו, בדגש על התלות הכלכלית שלהם בו, אולם, ספק ספק רב האם יש בעניין אחרון זה כדי להקל עם הנאשם. לדאבון הלב, נתון זה מאפיין רבים מתיקי אלימות במשפחה כאשר קורבנות העבירה מוצאים עצמם נפגעים פעם נוספת בשל מעצרו של אב המשפחה. כעמדה ערכית נדמה כי אין לתת לפגיעה משנית זו לבוא לידי ביטוי בהקלה בעונשו של הנאשם בבחינת "חוטא יצא נשכר".

זאת ועוד, אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים כאשר לחובתו שתי הרשעות, האחת משנת 2009 בגין גניבה והפרעה לשוטר לצד הרשעה נוספת משנת 2008, מבית משפט לנוער בגין עבירה של פציעה כשעברין מזוין, חבלה על ידי שניים או יותר ופציעה. נמצא כי שימוש באלימות קשה אינו זר לנאשם וכי הליכים פליליים קודמים בעניינו לא היה בהם כדי למנוע ממנו לשוב ולחטוא בפלילים. על דרך הכלל היה מקום לתת משקל רב לעבר פלילי זה. יחד עם זאת בשים לב לחלוף הזמן מאז ביצוע המעשים, דבר היות הרשעה באלימות מבית משפט לנוער, והתיישנותו של עבר זה, המשקל שניתן לו יהיה נמוך ובמשורה.

בתיק זה לא התבקש תסקיר ומשכך לא נפרסו מלוא הנתונים הצריכים לעניין בדגש על מידת הזדקקותו של הנאשם להליך טיפולי בין אם כזה הקשור לשליטה בכעסים ובין אם בתחום אחר. בין כך ובין כך ברי כי אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם.

העדרו של הליך טיפולי על רקע מאפייני מעשיו של הנאשם נדמה כי מחייב מתן משקל נוסף לשיקולי הרתעת היחיד בשים לב לכך שאותם כוחות מניעים שהביאו הנאשם לנהוג כפי המתואר לעיל, נותרו ללא מענה. עוד יש לתת משקל מה לשיקולי הרתעת הרבים בשים לב לנפוצותן של העבירות בהן זה הורשע.

לפנים משורת הדין רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם יהיה מתון מתוך התחשבות במצבו הסוציאקונומי ובשאיפתו של הנאשם לאיחוי התא המשפחתי הגם שנכון היה שזה יהיה מכביד וייתן ביטוי נוסף לסלידה ממעשיו והנזק הכולל, לרבות זה הנפשי שגרם למתלוננים בתיק.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 16 חודשים מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, 18.12.16.
- ב. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון לרבות עבירת איומים;
- ג. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
- ד. 2,000 ₪ פיצוי למתלוננת, עת/5 לפי פרטיה בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 01.02.18.

ניתן צו כללי למוצגים - להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים, לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית-המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום ז' סיוון תשע"ז,
01/06/2017 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**